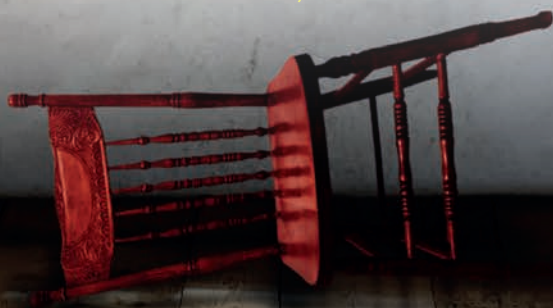

STUART NEVILLE

Ο ΤΥΠΟΣ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΕΙ.
JAMES ELLROY, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΕΠΙΟΠΤΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Οι υποσημειώσεις του βιβλίου ανήκουν στη μεταφράστρια.

Ο Ρέιμοντ Ντρου ήθελε να πεθάνει στο μονοπάτι δίπλα στο ποτάμι. Ακόμα κι αν δεν γινόταν να πεθάνει κάτω από τον ήλιο και τον γαλανό ουρανό, ήθελε να πεθάνει δίπλα στο ποτάμι. Δεν τον ένοιαζε αν το χώμα θα ήταν μούσκεμα από τη βροχή όταν θα σωριαζόταν στο έδαφος.

Αν μπορούσε, θα πέθαινε μες στο νερό. Τουλάχιστον έτσι θα ήταν σίγουρος. Ήταν αδιανόητο να επιβιώσει και να τον μεταφέρουν σε κάποιο νοσοκομείο. Θα έρχονταν τότε σε επικοινωνία με την οικογένειά του, ο Θεός να την κάνει, και η αδελφή του η Άιντα θα πήγαινε στο σπίτι του.

Και τι θα έβρισκε εκεί.

Έπρεπε να τα είχε καταστρέψει, αλλά δεν μπορούσε, δεν ήταν τόσο δυνατός ώστε να το κάνει και να υποστεί τις συνέπειες. Θα ήταν πιο εύκολο να πεθάνει. Τουλάχιστον, αν πέθαινε, δεν θα είχε να αντιμετωπίσει αυτή τη φρικτή αποκάλυψη. Θα φανερωνόταν ο πραγματικός Ρέιμοντ Ντρου, το πλάσμα που έκρυβε κάτω από το ανθρώπινο πετσί του πάνω από έξι δεκαετίες.

Ο Ρέιμοντ κλείδωσε την εξώπορτα του σπιτιού του. Τα τελευταία τριάντα χρόνια έμενε σε ένα τριάρι με μεσοτοιχία στην Ντέραμφορ Γκάρντενς. Ένα από τα πολλά πανομοιότυπα σπίτια σε αυτό τον δρόμο, με κόκκινα τούβλα, χτισμένο στις αρχές του 1900. Από εκείνα τα σπίτια που ζευγάρια μεσοαστών και με-

σίτες σκοτώνονταν να αγοράσουν, μέχρι που χτύπησε η οικονομική κρίση. Τα δυο πρώτα χρόνια, ο Ρέιμοντ το μοιραζόταν με μια σύζυγο που σχεδόν δεν είχε γνωρίσει, πόσο μάλλον αγαπήσει. Ήταν πεθαμένη από καιρό και δεν του είχε λείψει ούτε στιγμή.

Έβαλε το κλειδί στην τσέπη του. Το γκαζόν του έμοιαζε με το αξύριστο σαγόνι κανενός μεθύστακα. Χρόνια είχε να το κουρέψει. Ο γείτονάς του, ένας άντρας ονόματι Χιουζ, είχε σταματήσει πια να ζητάει από τον Ρέιμοντ να το κουρέψει και το έκανε ο ίδιος ανά μερικές εβδομάδες. Σύντομα, με την άνοιξη, το γρασίδι θα άρχιζε να μεγαλώνει ξανά.

Όχι ότι είχε πια σημασία για τον Ρέιμοντ.

Άφησε το αυτοκίνητό του στο ιδιωτικό δρομάκι του, έκλεισε την αυλόπορτα πίσω του και άρχισε να περπατάει. Το Vauxhall Corsa δεν είχε περάσει έλεγχο, ούτε είχε πληρωμένα τέλη. Είχε να το οδηγήσει μήνες.

Μετά από λίγα λεπτά, έφτασε σε μια ελαφριά κατηφόρα, στη Σάνισαϊντ Στριτ, πέρασε μπροστά από το μίνι μάρκετ και τα εστιατόρια που πουλούσαν κινέζικο φαγητό σε πακέτο, και έφτασε στο Άναντεϊλ Εμπάνκμεντ. Απέφυγε να κοιτάξει στα μάτια τους μαθητές και τις νοικοκυρές που συνάντησε στον δρόμο. Στη γέφυρα δίπλα στο ποτάμι, περίμενε στη διάβαση να ανάψει πράσινο για να περάσει απέναντι. Σαν καλό παιδί. Ο Ρέιμοντ είχε μάθει εδώ και καιρό να είναι καλό παιδί, ήσυχος, να δείχνει σεβασμό, να τηρεί τους κανόνες όταν βρισκόταν εκτός σπιτιού. Να μην τραβάει την προσοχή.

Μόλις διέσχισε τα σκοτεινά αργοκίνητα νερά και πέρασε στην πλευρά του Στρανμίλις, βάδισε νότια, κατά μήκος της όχθης του ποταμού, κάτω από τα κάτισχνα κλαδιά των δέντρων που ήταν ακόμη γυμνά από τον χειμώνα. Άφησε πίσω του την καινούργια Λυρική Σκηνή και συνέχισε, περνώντας μπροστά από τις πολυ-

κατοικίες που έβλεπαν στο ποτάμι. Στα δεξιά του άκουγε το μουγκρητό της κίνησης: αυτοκίνητα, βαν και φορτηγά μπαινόβγαιναν στην πόλη, με κατεύθυνση βόρεια ή ανατολικά.

Αυτό το άρρωστο φούσκωμα στο στήθος του, οι γρήγοροι χτύποι της καρδιάς του που του έκοβαν την ανάσα. Δεν έκοψε ταχύτητα, ακόμα κι όταν ο ιδρώτας άρχισε να στάζει από τα φρύδια του. Αισθάνθηκε ένα ρίγος στην πλάτη, που διέτρεξε τη σπονδυλική του στήλη.

Πριν από δύο μήνες, ο Ρέιμοντ είχε πάει να δει γιατρό. Ήταν μια σοβαρή νεαρή γυναίκα με μελιστάλαχτη φωνή, η οποία του είχε πει για φαρμακευτική αγωγή και χάπια, πράγματα που θα μπορούσαν να ξεκουράσουν τον κουρασμένο μυ στο στήθος του.

Έκανε λόγο για επιπλέον εξετάσεις, αίμα, καλώδια κολλημένα στο δέρμα του, για έναν ειδικό στο νοσοκομείο Ρόγιαλ Βικτόρια.

Ήταν σοβαρό, είχε πει η νεαρή γιατρός. Το έμφραγμα ήταν ζήτημα χρόνου, και ίσως να ήταν βαρύ. Του έκλεισε κάποια ραντεβού και εκτύπωσε μια συνταγή σε ένα χαρτί με υδατογραφήματα.

Ο Ρέιμοντ δεν πήγε στα ραντεβού, ούτε στο φαρμακείο να του εκτελέσουν τη συνταγή. Ήθελε μόνο να ξέρει.

Είχε περάσει ένας μήνας από τότε που το φτερούγισμα στο στήθος του είχε γίνει πιο έντονο. Και τώρα πια τον έπιαναν ζαλάδες, τον έλουζε κρύος ιδρώτας, ένιωθε λες κι ένα αόρατο χέρι συνέθλιβε τον κορμό του. Ξυπνούσε μες στη νύχτα, με πιασμένη αναπνοή, νιώθοντας θαρρείς και άγρια άλογα κάλπαζαν μες στο στέρνο του.

Ζήτημα χρόνου.

Ένιωσε ένα κρύο ρίγος στο μέτωπό του και τα πόδια του πιο αδύναμα. Πιάστηκε από το κιγκλίδωμα για να κρατηθεί. Περίμενε, ενώ το αίμα κυλούσε γρήγορα στις φλέβες του.

Μια παμπ ίσια μπροστά, στην όχθη του ποταμού, με τραπέζια, πάγκους και ομπρέλες, όλα βρεγμένα και θλιβερά μες στο γκρίζο. Ένα ποτό. Μια τελευταία γουλιά για να τελειώνουμε.

Ο Ρέιμοντ μπήκε στην παμπ. Οι μόνοι άλλοι θαμώνες ήταν δυο επιχειρηματίες που σύγκριναν διαγράμματα πίνοντας καφέ. Δεν τον πρόσεξαν. Αλλά το κορίτσι πίσω από την μπάρα τον πρόσεξε.

Ο Ρέιμοντ πλησίασε. Το κορίτσι χαμογέλασε. Ξανθά μαζεμένα μαλλιά, μαύρο παντελόνι και στενή μπλούζα. Την κοίταξε επίμονα μια στιγμή. Άγγιξε τα δόντια του με τη γλώσσα του.

«Τι να σας φέρω;» τον ρώτησε.

Ξένη. Ανατολικοευρωπαϊά.

Ο Ρέιμοντ είχε πάει στην Ανατολική Ευρώπη πάνω από μία φορά. Ακόμα και πριν χάσουν την κυριαρχία τους οι Σοβιετικοί. Είχε δοκιμάσει πολλά πράγματα εκεί. Πράγματα που λίγοι άνθρωποι δοκιμάζουν στη ζωή τους.

Πήγε να απαντήσει, αλλά ο λαϊμός και η γλώσσα του δεν υπάκουσαν. Ο ιδρώτας έτσουξε στο μάγουλό του. Ένωσε κάτι να πάλλεται μες στο κρανίο του.

«Είστε καλά;» ρώτησε η κοπέλα. «Θέλετε βοήθεια;»

«Ουίσκι» είπε, και η φωνή του ακούστηκε βραχνή.

Εκείνη δίστασε, μια λεπτή ρυτίδα σχηματίστηκε ανάμεσα στα φρύδια της. «Μπους, Τζέιμσον, Τζακ Ντάνιελς;»

«Μπλακ Μπους» είπε. «Διπλό, χωρίς νερό».

Του έφερε το ποτό του σε χαμηλό ποτήρι. Το υγρό έλαμπε κεχριμπαρένιο μες στο ποτήρι και ταλαντεύτηκε όταν η κοπέλα το ακούμπησε πάνω στην μπάρα.

Μια σκέψη πέρασε σαν σφαίρα από το μυαλό του, προκαλώντας έναν στιγμιαίο πανικό που του έφερε ζάλη. Είχε πάρει λεφτά μαζί του; Έφαξε τις τσέπες του, ο φόβος θέριευε μέσα του, ώσπου άγγιξε κάτι δερμάτινο στον γοφό του. Άνοιξε το

πορτοφόλι, ξεφύσηξε ανακουφισμένος όταν βρήκε ένα εικοσά-
λιρο, και το έδωσε στην κοπέλα.

«Κράτα...» Τα πνευμόνια του τον πρόδιδαν. Εισέπνευσε όσο
περισσότερο αέρα μπορούσε. «Κράτα τα ρέστα».

Ένα χαμόγελο άστραψε στο πρόσωπό της κι ύστερα έσβησε
από ανησυχία. «Είστε άρρωστος;» ρώτησε. «Χρειάζεστε γιατρό;»

Ο Ρέιμοντ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, δεν τον έπαιρνε
να χαραμίσει ούτε μια ανάσα. Πήρε το ποτήρι του και κατευ-
θύνθηκε προς το πιο μακρινό τραπέζι, μα κοντοστάθηκε καθ’
οδόν για να του περάσει η ζαλάδα που τον έπιασε. Σήκωσε το
ποτήρι και μύρισε τη ζεστή γήινη τύρφη, τη γλυκιά καραμέλα,
τα μπαχαρικά. Ένιωσε τον λαιμό του να καίει – η επίγευση του
γλυκάνισου.

Όπως καθόταν και σιγόπινε το ουίσκι του, ένιωσε έναν πόνο·
ένα σφίξιμο στο αριστερό του μπράτσο, που ανέβηκε στον ώμο
και έφτασε ως τον σβέρκο του. Κι ύστερα ένα σφυροκόπημα
στο κρανίο του. Κρατήθηκε από την άκρη του τραπεζιού.

Όχι εδώ. Όχι εδώ.

Κατέβασε το υπόλοιπο ουίσκι μονοκοπανιά, έβηξε και κοί-
ταξε έκπληκτος τα αστέρια που σχηματίζονταν μπροστά στα
μάτια του.

Η κοπέλα πλησίασε. «Κύριε; Να φωνάξω έναν γιατρό;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, σηκώθηκε και πήγε προς
την έξοδο, πιο πολύ τον βοηθούσε η ορμή του παρά τα πόδια του.

Όταν βρέθηκε έξω, τράβηξε προς το μονοπάτι δίπλα στο
ποτάμι.

Εδώ;

Όχι, είναι πολύ κοντά στην παμπ και στα σπίτια. Σχεδόν ένα
χιλιόμετρο πιο πέρα, μετά τον ιστιοπλοϊκό όμιλο, τα χτίρια
λιγότευαν, στην όχθη του ποταμού έβλεπες μόνο χορτάρι και
δέντρα. Είχε διασχίσει το μονοπάτι πολλές φορές, αφήνοντας

την ησυχία να τον τυλίξει σαν σάβανο, την ηρεμία να ποτίσει το δέρμα του.

Άλλο ένα κύμα πόνου, ξεκινούσε από το χέρι του και έφτανε στο μυαλό του, πιο έντονο από πριν.

Προχώρα. Για όνομα του Θεού, προχώρα.

Τα πόδια του υπάκουσαν. Ο χρόνος παραμορφωνόταν και γέμιζε ρωγμές. Το γκρίζο γινόταν πράσινο. Ο πολιτισμός χάθηκε στο βάθος, έμεινε μόνο το ανώμαλο έδαφος και το σφύριγμα του ανέμου ανάμεσα στα φύλλα.

Μια γυναίκα κι ένα σκυλί. Το σκυλί τον μύρισε προσπερνώντας και κλαψούρισε, μύρισε τον θάνατο πάνω του. Τον δικό του θάνατο και τον θάνατο των άλλων.

Ένας ποδηλάτης, ντυμένος με λίκρα και με κράνος στο κεφάλι, γλίστρησε στην προσπάθειά του να αποφύγει τη σύγκρουση.

«Να πάρει ο διάολος, κοίτα μπροστά σου» του φώναξε και έφυγε ποδηλατώντας.

Ο Ρέιμοντ δεν απάντησε.

Βγήκε από το χαλικόστρωτο μονοπάτι, πλησίασε στο γρασίδι και τα αγριόχορτα στην όχθη. Τα παπούτσια του βούλιαξαν στο υγρό έδαφος, τα πόδια του πάγωσαν, το κρύο τα περόνιαζε. Το ποτάμι κυλούσε μπροστά του, φουσκωμένο απ' τη βροχή.

«Θεέ μου, ας γίνει τώρα» είπε ο Ρέιμοντ.

Η ματαιότητα της προσευχής του τον έκανε να γελάσει. Εκείνος κι ο Θεός είχαν χωρίσει τα τσανάκια τους πολλά χρόνια πριν.

Έχωσε το χέρι του στην τσέπη, οι άκρες των δαχτύλων είχαν αρχίσει κιόλας να μουδιάζουν. Τα κλειδιά σκάλωσαν σε μια κλωστή. Τράβηξε πιο δυνατά και τα ελευθέρωσε. Χρειάστηκε όση δύναμη του είχε απομείνει για να τα πετάξει τρία μέτρα μακριά. Έπεσαν στο νερό χωρίς καθόλου θόρυβο. Τουλάχιστον όχι θόρυβο που θα μπορούσε να ακούσει κανείς.

Άλλο ένα κύμα πόνου, πιο δυνατό απ' όσο μπορούσε να αντέξει το κορμί του, που ξεκίνησε από το αριστερό του χέρι, ανέβηκε στον ώμο, στον σβέγκο του, κι έσκασε στο μυαλό του, μια έκρηξη σαν να γεννιόταν ένα αστέρι.

«Τώρα» είπε.

Το νερό ήρθε να τον συναντήσει, τον κατάπιε, τρυφερό και κρύο. Ένα εκατομμύριο εικόνες πέρασαν από το μυαλό του Ρέιμοντ, η καθεμιά πιο καθαρή και λαμπερή από την προηγούμενη, πρόσωπα που είχε γνωρίσει, πολλά που δεν είχε γνωρίσει, μερικά παραμορφωμένα από τον τρόμο.

Έλαμψαν και σκόρπισαν σαν τα απομεινάρια ενός πυροτεχνήματος και διαλύθηκαν στο σκοτάδι, εκεί όπου τον περίμεναν οι φλόγες. Στο πέπλο της σιωπής.

ΜΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Όταν η Ρία Καρλάιλ κληρονομεί το σπίτι του αποξενωμένου αδελφού της μητέρας της, δεν είναι καθόλου προετοιμασμένη γι' αυτό που πρόκειται να ανακαλύψει στο ερμητικά κλειστό πίσω υπνοδωμάτιο. Ένα δερματόδετο βιβλίο της τραβά την προσοχή.

Το περιεχόμενό του θα τη σοκάρει: ένα γυναικείο νύχι, μια μπουκλα και μια λίστα θυμάτων δολοφονίας.

ΕΝΑ ΦΡΙΚΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Τρομοκρατημένη η Ρία, απευθύνεται στο μοναδικό πρόσωπο που πιστεύει ότι μπορεί να τη βοηθήσει: τον παλιό της εραστή, τον επιθεωρητή Τζακ Λένον. Ο Λένον όμως αντιμετωπίζει μια από τις σοβαρότερες κρίσεις στη ζωή του: είναι σε διαθεσιμότητα και περιμένει να περάσει από πειθαρχικό γιατί σκότωσε σε αυτοάμυνα έναν συνάδελφό του. Η θέση του θα γίνει ακόμα δυσκολότερη καθώς η Ρία βρίσκεται δολοφονημένη και το βιβλίο με τα στοιχεία για τους φόνους εξαφανίζεται.

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΧΑΣΕΙ

Ενώ η Αστυνομία τον καταδιώκει ως ύποπτο για τον φόνο της Ρία, ο Λένον θα πρέπει να ξετυλίξει το κουβάρι των ένοχων μυστικών στο ημερολόγιο του νεκρού και να φέρει στο φως μια συνωμοσία που έμενε θαμμένη εδώ και πολλές δεκαετίες.

Ο NEVILLE ΕΙΝΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΙΡΛΑΝΔΙΚΟΥ ΝΟΥΑΡ.

GUARDIAN

ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ NEVILLE ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ.

SUNDAY MIRROR

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΗΣ.

LEE CHILD, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΣΤΗ ΒΡΑΧΕΙΑ ΛΙΣΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ EDGAR

ISBN:978-618-03-0270-7

9 786180 302707

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80270